

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoď ty.

Z njebies mana,
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!
F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihicziščžeńni w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

Reminiscere.

Sebr. 12, 1—6.

S bėdženjom wo wjetu so tu w našim tekŝće fšchesczanŝke žiwjenje pschiruna. Se to wobras, kiž tež ŝwjatemu japoschtolej Pawolej njesnaty njeje. Naŝch tekst nam praji, kaŝ mamy so prawje bėdžicž, so bychmy tež trónu dostali. Pschede wschěm ŝluschka t tajtemu bėdženju, so móže cžlowjeŝ, kiž wo wjetu bėži, wutracž. Tehodla rěka w tekŝće: bėžmy psches wobstajnu ŝčěrpliwosč, — to rěka jaŝo tajzy, kiž móža wutracž, jaŝo tajzy, kiž ŝwěrný woŝtanu, — na to bėdženje, kotřez nam je prjódŝtajene.

Schtož to dohycze chze dostacž
A tu trónu njebiesku,
Dyrbi pschezo ŝwěrný woŝtacž
We wschěm cžežlim bėdženju,
A so s cžaŝom pschihotowacž,
Tež so wscheho wotdžeržowacž,
Schtož jom' ŝteji na pucžu,
Sdyž wón bėži t dohycku.

Tuta ŝchtucžka naŝ woŝebje paŝ tež napomina, so dyrbimy so wscheho wotdžeržowacž, ŝchtož na pucžu ŝteji.

Sdyž w starým cžaŝu bėdžerjo wo wjetu bėžachu, dha woni wscho wotpołožichu, ŝchtož móžesche jich w bėženju wróczo džeržecž, to rěka, woni wotpołožichu wscho brėmjo a woŝebje tajŝe draŝty, kiž móžachu jim psched nohi pschincž a psches kotřez móžachu taŝ t padu pschincž. Tajŝu draŝtu dyrbimy tež my wotpołožicž, a tuta draŝta, kiž naŝ na

bėženju ŝadžěwa, je hrěch, a to brėmjo, kiž naŝ ŝadžeržuje, je starosč. Starosč džerži naŝ w bėdženju wróczo, starosč cžehnje naŝ t ŝemi dele, a hrěch pschinjeŝe naŝ t padu a taŝ naŝ wobej ŝadžěwatej, wotŝynjeny kóuz dozpicz. Tehodla to napominanje, kiž nam pschezo jaŝo napschecžiwu klineczi: njeŝtarajcze so wo niczo, wschittu waŝchu starosč cžicžncze na njeho, pschetož wón so ja waŝ ŝtara, a to druge napominanje, njehrěŝcze! To je paŝ lóžŝcho wu-
prajene hač cžinjene! Jedna so tu wo jara cžežke bėdženje. A so bychmy w tutym bėdženju prawje wobstajni byli, chze naŝ našch tekst na prawy pucž poŝaŝacž. Wón poŝaŝuje naŝ na něŝto trojake, ŝchtož chze naŝ t prawemu wobŝtajnemu bėdženju we wěrje poŝylujecž. A to je

1. Wulka ŝyla ŝwědkow wokolo naŝ.
2. Dohyczerŝki kral s nami.
3. Prawy luby Wócžez wysche naŝ.

Luby Jeŝu! ŝtej ty ja mnje, poŝylú wschaŝ mje ŝla-
beho; ŝpomú ty we tej nuŝy na mnje, wumož mje tež wot
wscheho, ŝchtož mi chze mój dohycŝ rubicž, njedaj mi jón,
Rnježe, ŝhubicž; daj mi móž a wjeŝele, so mohŝ dohycž
we bitwje. Hamjen.

1. Tekŝt praji: „Tehodla tež my, doŝelž tajŝu wulku
ŝylu ŝwědkow wokolo ŝebje ŝtejo mamy, wotpołožmy wscho
brėmjo a tón hrěch, kiž so naŝ twjerdže džerži, a bėžmy
psches wobŝtajnu ŝčěrpliwosč na to bėdženje, kotřez nam
je prjódŝtajene“. — Tu dyrbimy to prėnje ŝhonicž, ŝchtož
dyrbimy naŝ w bėdženju wěrný poŝylujecž, ta wulka ŝyla
ŝwědkow. To ŝu cži, kiž ŝu něhdy psched wjele lěŝtotet-

tami so šwěrnje sa wěru bėdźili, kiž njejsu wěru wonje-
częsczili, kiž su wojowali pscheczimo hrėcham a tu doby-
częstku frónu dostali, a kiž nětko na naš w našich bėdže-
njach hladaja. Nasch tekst pokazuje naš tu na Noah,
Abrahama, Mójšasa, Davita a druhich se stareho testa-
menta. A t tutym fěrschtam wěry w starym šlubje pschińdu
fěrschtojo wěry noweho šluba, šwjeczi japoschtoljo, martra-
rjo wěry, haj fěrschtojo wěry hacž do dženšnišeho dnja.
W tu tak nětoty našich wótzow, kotrehož stawisna šwěta
njemjenuje, ale kiž je tola šyluje wojował a krašnje dobył.
Tuczi šwėdtojo na naš i njebjęš dele hladaja, czi, kiž su
wjele sa wěru częcpili. Njehasch so psches nich napominacz
dacž, šwěrnny wostacz hacž do kónza, abo kaž našch tekst
praji: bėžecz psches wobstajnu sczerpliwoscz na to bėdženje,
kotrež je tebi prjódstajene? To tola na kóždy pad! Wonu
hladaja, hacž njebudžesch dušej přenich šwėdkow žanu
hanibu czinicž!

Je pať tak, dha dyrbinu a budžemy wjele šhutnišcho
i našchimi hrėchami wsacz a wjele bóle so prózowacz, je
pschewinycz. Hlaj, mjes tymi šwėdkami je šnadž tež twój
njeboh nan abo twoja macž! O, njedyrbi tebe t pravemu
bėdženju pošylniecž ta myšl, moja šwěrna macž, kiž je
telko sa mnje so modliła, abo mój lubny nan, kotrehož je-
nicžke žadanje bęšche, mje sa Bože kralestwo woczahnycz,
nětko mje widzi. Schto budže prajicz, hdyž ja nětko psche-
czimo jeho najšwjeczishej woli czinju, hdyž njepytam to,
schtož je horjekach, ale wjele bóle to, schtož je delekach?
Njedyrbi tebe na kóždej krocželi t pravěj šwěrnoscz i a
wobstajnoscz napominacz ta myšl, wschitny moji lubi, kiž
su prjedy mje domoj schli do njebjęsteje šwjatnizy, na mnje
tola czakaja we męcznoscz i? Kať budža tola žorowacz,
hdyž dyrbja šhonicž, so su podarmo czakali! Duž pój,
kiž njejsu hacž dotal pravje wobstajny we męre byl, daj
so napominacz t šwěrnoscz psches tu wulku šylu šwėdkow,
kiž na tebe hlada.

A tola: „Cžęło, krej a šamowola nicžo dobre nje-
czinja, prawoh' puczsa pschczo smola, w bėdženju so psche-
czimja; helsti law tón na mnje ruje, a šty šwėt tež šwěru
schczuje; hdy by Bóh mi njepomhał, dobyče bych njedo-
stał.“ A hlaj, Bóh chze tebi w twojim bėdženju pomhacz,
ty masch jeneho dobyčęstkeho krala, kiž i tobu wojuje.

2. W tekscze czitamy: „A pohladajmy na Jesuša, kiž
je spoczatk a kónz teje wěry; kiž na město šebi prjódstaje-
neho wješela šnosy kichiz, njerodžiwischi wo hanibu, kiž je
so šynul t prawizy na Boži stol. Spomńcže na teho, kiž
tajke wschelle wuręczowanje wot hrėschnikow pscheczimo šebi
je pscheczęcpil, so byschcže wy njewustawali a so waichim
dušcham njesęzlo. Pschetož wy hyschcže njejscže so hacž do
křwě pscheczimili na bėdženju pscheczimo hrėchu.“ Haj,
pohladajmy na Jesuša, wón je našch dobyčęstki kral! Hdyž
su tež wschitny czi, wo kotrychž šmy prjedy ręcželi, krašny
pschiklad, krašne šnamjenja sa naš, porno Jesušej dyrbja
wróczo stupicz! Wo nim šlyschimy: „kiž na město šebi
prjódstajeneho wješela šnosy kichiz, njerodžiwischi wo hanibu“.
S tym wjedze naš tekst žyle do šwjateho póšneho cžasa.
Wješele móžesche męcz, hdy by wón pola šwojeho njebję-
steho Wótza w njebjęstkim kralest i je wostał, wješele móžesche
męcz, hdy by wsal, schtož na semu šo jemu poškiežiche, to
reka wschě kralestwa šwěta, ale ně, to wscho wróczo po-
suje, wón woli póšny cžas, wón šnosy kichiz.

Wěsch ty, schto to reka? Sa naš je kichiz šnamjo
dobyčza. Kral, kiž je dobył, pšychi šwojich wojakow, kiž

su sa njeho do bitwy cžahnyli, i kichizom. Kschize na-
makamy na našchich Božich domach, kschize na rowach, hdyž
chze kschiz nam předomacz, so my šmjercž wjazny njesnajemy,
ale w kschizu widzimy šame žiwjenje. Ale tehdy, jako
Jesuš kschiz šnosy, bęšche kschiz najwjetschi martrowy instru-
ment. We šlowje „kchiz“ leža wschě martry cžęła a dušche
hromadže wuprajene. Myšlmy jeno, tajke bolosczje je
Jesuš czępicž dyrbjał, šwjatny póšny cžas wo tym jasuje
doscz předuje! A to by hyschcže to najmjeńsche bylo, so
dyrbjesche wón czępicž, hdy by jeno šam winu męł, ale
ně, wón, kiž je bjes hrėchom, hrėch šwěta nješ! Sa tebe
da so hanicz, sa tebe so martrowacz, twojich hrėchom dla
częcpi. Wopomń to, kschęsczijano, a ty dyrbisch so hanbo-
wacz, hdyž njehasch šwěrnny bycz w twojim bėdženju, hdyž
je tola Jesuš telko sa tebe czinil. Jesuš tebi pschivola,
so dyrbisch sa nim kchodžicz, šlysch jeno: „Mój kschęsczijano!
sa mnu dži, dži sa mnu, Šhrystuš rjeknje; so šapřej šam,
kchiz na so wšmi, njech dušcha šwětej cžeknje. Budž
mojom' hlošej pošlyschny, w tym žiwjenju mi podobny.“

A t temu pschińdže, ty njetrjebasch tola šam to bėdže-
nje wěry pschębėdžicz. Šhěrlysch praji: „Je cžęžto czi,
ja prjedy du, chzu šwěru pomhacz tebi. We bitwje, kiž
šam šapocznu, chzu wobrocžicz so t tebi. Šty wojak, kiž
njewojuje, hdyž wyschšchi šam do bitwy dže“. Jesuš
bęšche wopuschcženy wot wschěch runje w tej najštyšnišhej
hodžiny šwojeho žiwjenja, ale ty móžesch horje hladacz
na šwojeho dobyčęstkeho krala we šwojich štyšnych ho-
džinach. Wón je šapoczatk wěry, pschetož šnamjo kchiza
w ruzny je tebi prjedy schoł na puczju do njebjęš, a wón
je kónz wěry, we wěre je šwěrnny byl hacž do teje hodžiny,
hdyž móžesche šawolacz: dokonjane je! Na tuteho našeho
krala, kiž je nam prjedy schoł, chzemy hladacz a wješele
we wschěch bėdženjach wěry sa nim kchodžicz. A pschińdu
cžęžke hodžiny, štyšnoscz a kchiz, dha chzemy tola tež
šwěrnny wostacz. Tež tu našch tekst naš pošyljuje, hdyž
nam praji, so mamy lubeho Wótza wysche naš, kiž chze
naš psches cžęžke hodžiny jeno woczahnycz.

3. Tekst praji: „Wy scže žyle šapomnili teho napomi-
nanja, kiž t wam, jako t džęcžom, ręczi: Mój šyno, njeměj
sa šnadne to šnjese w powuczenje a njesawutl psched jeho
khostanjom; pschetož tohož tón šnjese lubo ma, teho wón
powucz i; wón khosta pať kóždeho, kotrehož wón sa šyna
horje wosmje.“ Tu wěž potajkim tak leži, so njeha naš
Bóh psches częcpjenja tuteho cžasa wróczo džęřzec; w na-
šchim bęženju, so njeha nam to bėdženje cžęžke czinicž, ně,
psches częcpjenje a kchiz chze naš pschczo bóle a bóle
wušwobodžicz wot teho, schtož njeda nam horjehladacz
t njebjęstkim wyškosczam, wot našchich hrėchom. Wón
chze nam wschě starosczje šabyčž dacž, hdyž wěmy, wón je
našch prawy Wócžez a my šmy jeho prawe džęczi!

Duž njehamy sa šnadne męcz to šnjese w powucze-
nje a ju niz šawutlicž psched jeho khostanjom. Wjele
bóle chzemy so šwojemu šnjese sa wscho powuczenje džako-
wacz we tej wěstoscz i, so šmy Bože džęczi, kotrež Wótž
w njebjęšach lubo ma!

A tak njech kšinczi psches našchu wutrobu bjes psche-
stacz hacž do našeho kónza to trojake waschne:

Schtož to dobyče chze dostacz a tu frónu njebjęstku,
dyrbi pschczo šwěrnny wostacz!

Mój kschęsczijano, sa mnu dži, dži sa mnu, Šhrystuš
rjeknje!

Schtož czini Bóh, wscho dobre je!

Bóh pak daj, so by junu, hdyž so našča pošlednja
hodžinka pschibližuje, pola naš rekalo: „Ja bym so dobre
bédženje bédžil, ja bym doběhal, ja bym wěru dżeržal!“

Samjeń.

B. w B.

Duchowna straž.

Stóh: Ach, Božo, hladaj i njebjekow —
Schtó, duscha, spisich? Stej na straži
A modlitwy so jimaj;
Ach, nje podaj so wěstosći,
Sa mjeczom Ducha pschimaj:
Sly nje pscheczel cze wobléha,
Kiz wjele lescze, mozy ma
A žada tebe skaschcz.

Cze pyta storcžicž do hrěcha,
Czi kónu wěry rubicž;
Wón chze twój wotpad wot Boha,
So dyrbišch sbóžnosč šhubicž.
Hdžezkuli widži skladnosče,
Tam jeho lescž cze spytuje
A tajnje t sken.u wabi.

Wón koleba cze do spanja
A w duschi wěstosč budži;
So w strasche by, wón potaja
A twoju bojoscž kludži —
Hacž stoncžnje i rózow wuğunje
Eso hellski had czi t wutrobje,
Žed smjercze do nej byknje.

Naš, Božo, schlituj kóždy čas
Psched ského ducha mozu;
Se swojim słowom swarnuj naš
Psched hrěcha cžemnej nozu.
Kaž Ebóžnik našch, njech wojujmy
A nje pscheczela pschewinmy
We mozy jeho Ducha.

Duž stupmy na strož smužicze
Se schlitom wěry w ruzy;
Dósch cžeka, wczow, hordosče
Eso potom šhubi duzy;
Sly nje pscheczel naš wopuschcži,
Měr na naš cžecze njebjeski
A jandželjo nam služja.

K. A. Fiedler.

Wojerstwo.

Róždy kschescžijan je wojak. Kiz, so bychmy so wo semste,
sachodne wězy bédžili — my sa tym stejimy, schtož je horjekach,
hdžezž khrystuž je! Tak naš swjaty Pawol napomina; a w na-
schich kherluschach cžitamy:

Wo njebjeske stajnje jara
Mjecz so našča duscha stara!

Nje pscheczelom, kiz nam do pucza stupaju, je jara wjele. Róžde
wabjenje t skemu, kiz we wutrobje nastawa, kóždy pscheczel, kiz chze
cze na njeprawy pucz kóbu męcz, kóžda hněwna myšl, kotruž czi
šly duch do wutrobny cžiknje, kóžda nje dobra kniha, psched kotruž
so kydnišch — to šu wscho twoji nje pscheczelio, kotruž šly duch
i hele won wódži a napschecžiwó tebi staja, so by jedny po druhim
nad tobu swoju móž spytal.

Tola džak budž Bohu, my bjes brónjow njejsmy. Kjanu
napohlad je, hdyž so w ranšchim šwětle jašne isělby našchich
wojakow blyschcža. My jako kschescžijenjo mamy hišcže šwětlischi
brón: mjecz Ducha, Bože słowo. W stawijnach je sapibane,
schto šu šlabi ludžo i Božim słowom dofonteli. Ešebje kameho
šu i nim pschewinli, so, hdyž priedy hrěschne žiwjenje wjedžechu,
nětko po Božich kasnjach khdžachu. Ebože a šwětko šu swojim
bližšchim, haj, swojim nje pscheczelam do doma a do žiwjenja no-
šyli, so jich tucži sa póškow Božich wobhladowachu. A njeje žyła
kschescžijanska žyrczej se wschěmi tymi nješkónčnyimi dobrotami, kiz
šo i njeje do ludži bjes pschecstacža lija, skónčnje plódb Božeho
šłowa?

Bo bitwach so skónčnje mēr scžini a wojazy so šako domoj
wrócža. To je pak džen, psches kotruž žadny njeje. Hdyž czi, kiz
šu dolhe měřazy wonkach byli, šymu a hłód cžerpili, pschezo
w strasche žiwjenja stejo, šako našdala kšechu šwojeho narodneho
doma wobladaja a skónčnje w jeho durjach steja, dha je to šbože,
kajkež šo cžłowjelej do přédla dostawa. A šabyte je wscho cžer-
pijenje dokhotrajajeje wójny.

Kschescžijan tu tež wěcžnje njewostanje. Še šo i cžescžu
bédžil, tež jemu t mērej swonja, a jako derje spytany Boži bédžer
wón do praweje domišny cžehnje, witanu wot njebjeskeho Wótza
kameho.

Nětko hišcže šmy na bitwischcžu. Trjebamy mjecz Božeho
šłowa pschecžiwó swojim nje pscheczelam, so mohl tež naš našch
njebjeski Wótž na pošledku i cžescžu pschijecz!

To šebi njebudžich myšlil.

Ma jentm kuble běšche šo kruwar na womežerja žalošnje roš-
hněwał. So by jemu šeschodžil, kruwar wobšamny, womežerju,
w kotrež mějšche womežer šwoju kschinju stejo, šapalicž. Hdyž
womežer wonkach šwoje stadlo pašesche, kruwar womežerju šapali.
Ša šo špali a i nej womežerjowa kschinja. Ale wohen šo na žyly
wulki dwór wupšchestrě a ša něschto hodžinow wscho w próšche a
a popjele ležesche. Šako kruwar psched šudnikom stejšche, žalosče-
sche wón, šo telko schłody njeje nacžinicž chžyl. Šemu wschaf tež tak
běšche. Šemu bē šo schlo, kož wschēm druhim, kiz cžertej do pašlow
lěsu. Schto chžedža cžinicž, to widža; tak wulki pak jich njestutl
narosče, to jim wódžete wostanje.

Něhdže w korežmy šedžachu někoti hromadže, hrajachu, pijachu
a šacžekachu šo mjes kóbu. Wóšny počachu šo wadžicž, na to
šebi karancžki do hlomy mjetachu a skónčnje jedny i nich morwy
na šemi ležesche. Duž šo štróžichu a žalosčžachu a w jastwje nje-
pschecstachu šdychowacz: „Ma tajli kónž šebi tola žadny njemyš-
lachmy!“

Hdyž nje pócžiwny cžłowjeł šhoni, šo je ta wot njeho šawjedžena
a potom wopuschcžena hólza šo i hanibu w rězy tepila, potom
drje jeho tež w šwědomnju hřeja a wón šdychuje: „To ja tola
njechach!“

Hrěch je mała schkricžka, ale šady tuteje schkricžki šapa hellske
plomjo! Ma te hladaj, hdyž cze hrěch wabi!

Byganska hólčka a wobrasowač.

Kjanu žygansku hólčku ras wuschitny wobrasowač na swoju
štwu dowjedže, šo by jejne rione woblicžo wosnamjenil. Wona
hišcže ženie w tajlej šinji křla njebē a šebi tehodla wscho hacž
nanaždrobnischo wobhlada. Wobšebje šo jej hišcže nje dofontany
wobras na scženje: „Khrystuškowe kschicžwanje“ lubjšche. Skónčnje
šo wona teho molerja prošesche: „Schtó dha to je, kiz tam wišy? —
„„To je Šesuš khrystuž,““ moler trochu hněwny wotmolwi, dokelž

bě we wutrobje njewěrjazy čłowjeſ. „Se wón ſly čłowjeſ byſ?“ ſo ta holeczka dale wobhonjowaſche, „dofelz ſu taſ hrubje ſ nim wobſhadzeli?“ — „„Ně,““ wobraſowaſ motmolwi, „„wón bě najlepiſchi čłowjeſ, kiž je hdy žiwj byſ.““ — „Duž powjedaježe mi něſchto wo nim,“ ta holeczka proſcheſche, a moleſ, runjež njerad, to po jejnej woli pſchi ſwojim wobraſowanju činjeſche.

Šózdzički džeń, taſ huſto hačz by ta holeczka w jeho ſtwje byſka, běſchtej jejnej woczi na tym wobraſu wiſkaſoj. Štónčnje bě wobraſowaſ ſe ſwojim molowanjom hotowy a wón tu holeczku ſa-
placzi. Prjedy paſ hačz ta je iſtwy džeſche, wobroczi ſo hiſcheže junu na molerja a džeſche: „Runježe, taſ dha to pſchińdže, ſo Wy teho lubo nimacže, kiž je, taž Wy prajicže, ſa Waſ wumrjeſ? Hdy by něchtó mje taſ jara lubowaſ, njebych ſebi ničzo bóle žadaſka, hačz ſo bych tež ſa njeho wumrjeſka.“

Ma to ta zganſta holeczka ſažo ſ ſwojim ludžom džeſche. A tón wobraſowaſ? Žemu bě, jaſo by jeho blyſt trjehyſ. Šakowa khubeje zganſki běchu jemu wutrobu hnuſe. Ma ſwojej toleni padnywſchi ſwojeho Šbóžnika wo wodacže proſcheſche, ſo ſo taſ doſcho wo njeho ſtaraſ njebě. Wot teho čaſa bě wón zyle hinaſcki čłowjeſ. A woſebite wjeſele bě jemu, ſo tón njedokonyany wobraſ na ſčženje „Šhryſtuſowe ſchižowanje“ dohotowa.

Tutón wobraſ pſchińdže poſdžiſcho do muſeja w Düſſeldorfje. Wjele ludži je tam na njón hladaſo; a wſchitzy buchj ſ wobraſom hnuſci; pſchetož moleſt bě ſpody njeho te ſłowa napiſal: „To činjach ja ſa tebe, ſchto činjiſch ty ſa mje?“

Tež hrabja Zinzendorf je tón wobraſ widžal a wón ſam powjeda, ſo bu wot teho dnja jeho luboſcž ſ Deſuſej wo wjele horzyſcha.

Wostań w luboſczi, dha ſy w Boſy.

„Bóh je luboſcž, a ſchtož w luboſczi woſtanje, tón woſtanje w Boſy a Bóh w nim.“ To je rjane ſłowo, w kotrymž wjele pokoja namakaſch; tola paſ tež wótre ſłowo, kiž móže ſaſparne ſwědomnje wubudzič. Se tu rěč wo tym, ſo móže čłowjeſ w Boſy byčz, ha j w nim woſtačz. Wjeteſche ſbožo, hačz tajke, na ſwěcže njeje. Šbožowny ſo čłowjeſ we ſwojim domje čuje. Tu ma, ſchtož trjeba. Bliſo je kryte, nan a macz ſ radže a ſ pomozj, a ſa nóz je měrnj wotpocžinſ. Ale čłowjeſ pſchezo we ſwojim domje byčz njemóže, hdyž ſ nim derje měnja a jeho ſnaja. Někotry ma w zuſbje pſchewywasz a tam taſ lohko niſoho njenamaka, kiž by ſ nim derje měniſ. Pſchi morju ſu pſchiſtawy. Šajědže kóž do pſchiſtawa nuts, dha jej, njech na morju wětry howrja a žoſmny ſo waleja, to ničzo wadžicž njemóže; hačz do pſchiſtawa jich móž njedokaha. Ale kóžda kóž w pſchiſtawje njeleži. Wjele ſo jich na morju wonſach ſ wětrami bėdži. Se nětko čłowjeſ hižom wukhowany we ſwojim domje a kóž w pſchiſtawje, dha je wěrjazy ſcheczijan hiſcheže bóle wukhowany we ſwojim Boſy. Tón je jemu nan a macz, kryw a ſchit, brón a lékaſ, lékaſtwa a pokoj ſa čžlo a duſchu. Nihdže na ſwěcže taſ ſ měrom ležecž njemóžeſch, taž na jeho rukomaj a pſchi jeho wótzowſkej wutrobje. A tutón twój Bóh njewoſtanje na jentym měſtne ſtejo. Wón ſ tobu dže a čže ſwarnuje, hdyžſtuli ſo podaſch, taž je to tež něhdy wótzej Šakubej ſlubil. Šchto tola w tym do ſboža leži! Nětko wěſch, ſo ſy wſchudžom woprawdže domach, ſo ani wokoſmijenja bjeſ ſchita a rady njeſy, dofelz ſy w Boſy a dofelz je twój Bóh w tebi. Ale ſy ty w Boſy a na čžim ſpójnajeſch, ſo ſwonſach njeho njeſy, ale w nim? Wjy mamj ſa to wěſte ſnamjo a wopkaſmo. Šchtož je w luboſczi, tón je w Boſy.

Wo měſacžku wěmny, ſo ſam žaneho ſwětkla nima, ſo paſ w polnym ſłóncžnym ſwětkle ſteji. Štónčnje pruhi na měſacžk

padaju a jón wobſwětkla. Šwotkal paſ to wěmny, ſchto je nam to prajiſ? To ſ teho wěmny, dofelz nam měſacžk w čžmowych nozach ſwěczi. Wón njeby ſ nam žanych pruhow ſlacž mohſ, njeby-li je wot ſłónza doſtaſ.

Widžiſch nětko čłowjeſka, ſ kotrehož ſkote pruhi luboſcže do wſchěch bokow padaju, ſnajeſch čłowjeſka, kiž bližichemu pomha, ſ nim derje měni, wſcho na nim ſ lepſchemu wobroczuje — dha ſ dobom wěſch, ſo je to tajki w Boſy, pſchetož ſwotkal by dha hewaſ tu móž měſ, bližichemu luboſcž wopokaſowacž? To tola tež Šhryſtuſ ſam praji: „Ma tym budže kóždy pójnacž, ſo wjy moji pójli ſcže, hdyž luboſcž mjeſ ſobu macže.“

Šaj, wěra do Boga ma pſchewodžerja ſobu, kiž wſchém tutu wěru wobſwěcžuje, a tutón pſchewodžer je luboſcž ſ bližichemu. Tuta luboſcž paſ ſo jeno njeſtara wo najbližichich, wo ſyna a džowſku, bratra a ſotru, ně, ta wobſamtuje do ſwojeho ſtaranja wſchěch ludži. A taž tuta luboſcž wo wěrje ſwěczi, taſ wona tež wěru ſpłni. Š duchownymi pocžinkami je wſchaf taž ſ pěknymi džecžimi jeneho a teho ſameho doma. Žene wjeſeli ſo druheho a jene pomha druhemu, ſo do přědka pſchińdže. Taſ polěkuje wěra luboſczi a luboſcž wěrje, ſo ſo čłowjeſ we woběmaj roſpłni a je Šhryſtuſej, kiž je wěra a luboſcž ſam, pſchezo podobniſchi.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Š Draždžan. Njedželu Laetare, 22. měrza, ſo tu w ſchiž-
nej zhytwi ſerbske kemschenje wotdžerzi. Bóža ſlužba ſo taž hewaſ
polodnju 1/2 12 ſapocžnje. Špowjednu wučžbu je ſ. faraſ Domaſchla
ſ Budetez, přědowanje paſ ſ. faraſ Mickela ſ Maleſchež na ſo
wſaſ. Wutrobnje ſo proſy, ſo by hižom njedželu Reminiſcere, ſo
we wſchěch ſerbskich woſadach **naſche kemschenje ſ kłětkow pſche-
čželnije wójewilo**, ſo bychu wſchitzy wo nim ſhonili. Šserbjo
we Lužicy paſ čžyli ſwojim ſnathm w Draždžanſkej wokolinje
powjeſcž dacž a woſebje ſtarſchi ſwoje džeczi ſ wopſtej Bóžeje
ſlužby ſwěru napominacž.

— 1. pokutny džeń ſo ſažo w Šakſkej kollekt- ſa ſnutſkowne
miſionſtwa hromadži. Wot krajneho towaſtwa ſa ſnutſkowne
miſionſtwa wudate lecžaze koptjeno ſo tež w ſerbskej rěczi roſdawa
a čžyli lubi Šserbja ſebi to koptjeno w ſwojich domach doſkadnje
pſchecžitacž. Pſchetož wulke je polo ſkutkowanja ſa ſnutſkowne
miſionſtwa. Duchowna nuſa je wulka a pſchezo roſcže. Bóh
čžyl dacž, ſo by ſo nam wſchitkim nuſa naſcheho luda na wutro-
bje palika, ſo bychmy woporniwi daricželjo byli ſa tón ſkut, kotryž
čže ſ brónjemi wěry a luboſcže nuſy napschecžitwo ſtupicž. Šubujmy
niž ſe ſłowom, ani ſ jaſykom, ale ſe ſkutkom a woprawdži.

7. měrza je 110 lět, ſo je ſo jendželſke a wukrajne bibliſke
towaſtwa ſałožilo. Džiwna je ta hiſtorija ſałoženja. Šhuda
džowka ſkaſa ſ Bala (Walos) dhyrbjeſche hodžiny daloko hieč, ſo
by bibliju namakaſa, w kotrejž móžeſche ſebi teſt njedželſkeho
přědowanje pſchecžitacž. Žejny Thomas Carlos da jej tehodla
ſwoju bibliju, dofelz žaneje w tej rěczi tam njeběſche. Nje-
ſpřozniwy pytaſche tej nuſy wotpomhačž. W towaſtwe w Lon-
donje proſcheſche, Walos ſ biblijemi ſaſtaracž. Duž druhi přědar
ſtaže a ſawoſa: „Hdyž ſa Walos, čžehodla niž ſa žyly kraj?“
„Čžehodla“, druhi rěcžeſche, „niž ſa žyly ſwětk?“ To ſłowo
wutrobjy pſchimny. Taſ naſta najwjetſche bibliſke towaſtwa,
kotrež 300 milijonow hriwnow ſa čžicž a roſſchěrjenje bibli-
jow nahromadžilo a wjazy hačz 200 milijonow biblijow we wjazy
hačz 400 rěcžach roſſchěrilo. Wratrowſka luboſcž a frute dowě-
rjenje ſ žiwjenſkej mozy biblije, wſchitke ſadžewki pſchewinjaza
wěra ſu ſebi ruky ſawdate ſ ſkutkaj, kotryž žyly ſwětk ſ jeho
žohnowanju wobjimuje.